

Scuková Chaloupka 2020

Letos o prázdninách jsme – jako každoročně – vyrazily na Chaloupku v Karolince v Beskydech. Na týden 26. července – 1. srpna jsme si tedy naplánovaly „dovolenou na ponorce“.

Na srazu jsme dostaly palubní lístky s číslem naší kajuty a zařazení a vydaly jsme se na cestu do „přístavu“, kde plavidlo kotвило. První večer v naší prostorné a útulné ponorce jsme se věnovaly vyrábění veselých věnců s květy z kousků barevných látek, abychom si začátek dovolené patřičně zpestřily.

Ke spánku jsme uléhaly klidně s představou pěkného týdne odpočinku a rekreace, který nás měl čekat. Jenže, co se nestalo... V noci jsme byly probuzeny strašlivou ránou a mohutným otřesem celé ponorky! (Nás vlastně probudily spíš vedoucí, které prý vzbudila strašlivá rána a otřesný záchvěv ponorky ☺.) Okamžitě jsme se vyhrnuly ze spacáků a rozběhly se prozkoumat škody. Nebyly jsme si jisté, jestli se v tu chvíli náhodou nepotámíme! Lodní trup byl naštěstí poškozen jen zčásti a louže vody, která se nám vytvořila ve vstupní komoře, zdaleka nebyla katastrofální. Pro jistotu jsme šly promáčklinu zkontrolovat i zvenčí. Nehodu způsobil náraz do korálového útesu a my musely některé z větších odlomených kusů (= dřevěných polen) opírajících se o trup ponorky odstranit, abychom mohly bezpečně pokračovat v cestě. Při nošení korálových fragmentů na lanech pryč od boku lodi jsme však náhodou zaregistrovaly podivné světélko ve tmě před námi. Snažily jsme se k němu přiblížit obezřetně, přesto však některé z našich členek padly do spárů mořské příšery. Naštěstí se nám je podařilo osvobodit a rychle jsme se vrátily zpět do lodi. Světýlko totiž nakonec nebyla např. upadená součástka, jak jsme se zprvu domnívaly, ale hroživý jedovatý mořský ďas.

Druhý den ráno – abychom se ještě trochu odreagovaly z děsivého prožitku minulé noci – jsme se zapojily do rekreačních aktivit. V nabídce byly např. kurzy tance, vaření či kreslení. Ani při relaxaci nám však neunikla jedna podstatná věc, a sice že jsme zcela zjevně nepluly dál. Loď se zastavila. Poškození způsobené střetem s útesem zřejmě muselo být rozsáhlejší, než bylo možno zjistit při zběžném nočním průzkumu. Vydaly jsme se tedy hledat strojovnu. Jakožto turisté jsme neměli ponětí, kde se technický komplex může nacházet a lehce zmatené směrovky roztroušené po prostoru ponorky ukazující napříč místnostmi i patry sem a tam nám – zdálo se – zprvu příliš nepomáhaly. Bloudění spleťtým bludištěm cedulek s šipkami nás však nakonec přeci jen dovedlo jednak ke klíči, k číselnému kódu a ke klice ale jednak i ke strojovně samé. Po zadání správného kódu do číselníku velkých otočných (kartonových) dveří jsme zasadily kliku na místo a odemkly strojovnu. V místnosti bylo vícero věcí ale zejména jedno zařízení – mimochodem obteklé další louží vody – zcela zřejmě vyžadovalo naši pozornost. A hlavně opravu...

Byl už celkem čas na svačinu a tak jsme se šly posilnit a zamyslet nad dalším postupem. Na opravu motoru jsme potřebovaly nějaké nářadí a také chybějící

součástky. Obojí se ukrývalo v „zapavučinované dílně“. Úkolem našich týmů bylo sesbírat barevné papírky představující jednotlivé typy nástrojů: kladivo, šroubovák, kleště... a také ozubená kolečka a ostatní kousky zařízení a při tom všem se samozřejmě vyhnout pavoukům (neboli vedoucím s přídatnými provazovými končetinami).

Po tom, co jsme úspěšně shromáždily vše nezbytné, zbývalo to ještě úspěšněji sestavit dohromady – tedy do motoru. Chvíli jsme tak kompletovaly plastová kolečka, gumíčkové popruhy, (motorek z odšťavňovače), světýlka, ciferníky apod. než vše konečně „secvaklo“ a po zapojení do elektřiny se i na chvíli roztočilo ☺.

Měly jsme tedy hotovo a loď jela dál. Ale kde je kapitán? napadlo nás konečně. Za celou dobu, co jsme byly na ponorce, jsme ho nezahledly, ale doposud jsme to mohly považovat za záměr – abychom si rekreační plavbu užily bez jakékoliv starosti o chod lodi a jiné organizační záležitosti. Jenže když se neobjevil ani teď, kdy byla nutná zásadní revize a oprava motoru, bylo to skutečně podivné. Až podezřelé...

Nakonec nám to nedalo a odhodlaly jsme se dalšího dne nahlédnout do oficiálních záznamů z lodní knihy posádky. Jako laikům nám to samozřejmě připadalo zpočátku trochu komplikovaně zapsané, ale nakonec jsme podle jednotlivých indicií – např.: „muž s příjmením Bills je kapitán“; „James je druhý plavčík“ – dokázaly přiřadit kdo, kde a jak na lodi pracuje. – Nebo by pracovat měl...

Podle rozpisu jsme tedy nakonec našly i kapitánovu kajutu. Naše podezřelí stouplo, když jsme jej ani zde nezastihly. Místo toho jsme v opuštěné místnosti objevily podivné dopisy se sloupci souřadnic značící zřejmě nějakou šifru; k tomu zde byl i stoh novin, z nichž v některých byla již některá písmena z dopisů zaznačena, což nám pomohlo šifru pochopit a po nedlouhé chvíli také úspěšně roz-luštít (– myšleno začít luštit; po asi půl hodině nás totiž vedoucí přemluvily, že už to dokončí samy, a vzaly nás za odměnu na brodění do řeky ☺).

Po obědě a po-obědním odpočinku pro nás měly připravenou úžasnou hru holky ze staršího scuku (zatím ne vedoucí). Celé to byl příběh o trochu moderní princezně. – Byla aktivní na všech možných (i nemožných) sociálních sítích, do školy jezdila v autě s řidičem a nakonec se i zamilovala do hackera, který jí nejdřív bloknul její internetové profily ☺. Během čtení příběhu jsme musely do děje průběžně zasahovat a princezně pomáhat např. s vypravováním do školy, zkoušením u tabule, focením v parku... a taky s ošetřováním hackera zraněného po autonehodě! Vše nakonec velmi dobře dopadlo a princezna si právě díky hackerovu útoku uvědomila, že má kolem sebe taky reálný svět a že se vše netočí jenom kolem nejlepšího statusu na fb nebo nejvíce followerů na instagramu.

Ke zvláštním šifráům z kapitánovy kajuty jsme se vrátily až v noci, kdy se vedoucím konečně podařilo je doložit. Zprávy z dopisů byly tak šokující, že nás vedoucí ihned přiběhly vzbudit. Vzkazy zcela zřejmě nebyly úplně kompletní, ale co jsme stačily pochytit, bylo, že na lodi se nachází tajná zásilka, kvůli předchozím problémům s kontaktní osobou zodpovědnou za její převoz – již však nebyl kapitán, jak se zpočátku zdálo – navíc zastřežená bombou! Ten, kdo měl celou tuto podezřelou záležitost na starosti, byl plavčík Johnatan Smith, kterému kapitán podle všeho dopisy zabavil. Ve zprávě se mimo jiné psalo, že právě plavčík měl na lodi umístěnou vysílačku a zařízení na ovládání ponorky na dálku a v den odjezdu odplul s lodí – a s námi – dříve než kdokoliv z posádky stačil nastoupit. V danou chvíli jsme se okamžitě rozhodly vysílačku najít a zneškodnit. A jak jsme se rozhodly, tak jsme i učinily. Zařízení jsme našly poblíž plavčíkovy kajuty, obratem jsme ho důmyslně odpojily a oficiálně tak převzaly velení nad naší ponorkou. Druhou věcí pak bylo hledání zásilky s bombou, ale to jsme odložily až na další den odpoledne.

Dopoledne jsme totiž náhodou s lodí proplovaly tajemným bermudským „čtvercem“, který způsobil převratnou změnu v organizaci naší plavby. Na pár hodin se tak holky staly vedoucími a původní vedoucí „obyčejnými členkami“. Před holkami tak stála výzva přinutit své o pár let starší svěřenkyne k tomu, aby vylezly z postelí, převlékly se a utíkaly na manu (= každoranní sbírání zalaminovaných papírků oceňovaných body do bodování); pak se nechaly učesat a shromáždit k modlitbě a ke snídani. Pak jsme spolu hrály i nějaké menší hry, které „vedoucí“ holky navrhly. Byl to chvílemi trochu boj a obě strany si to zvesela užívaly ☺.

A i když pak působení podivného geo-fyzikálního úkazu zřejmě pominulo, problémy zdaleka neskončily... Odpoledne se totiž po témátkách a svačině začaly u vedoucích (už zase zpět ve funkci) projevovat příznaky akutních dýchacích problémů. Holky tedy musely – díky svým mladším organismům zatím nedostatek vzduchu zřejmě nepociťující – rychle zasáhnout a své vedoucí zachránit. V místnosti vedle strojovny jsme objevily přístroj zajišťující právě zásoby kyslíku v naší lodi a vyrobily nouzové dýchací masky. Jak jsme zjistily později, kvůli chybějícímu ventilu zařízení nepracovalo úplně správně – za normálních okolností by nás totiž mělo na ubývající vzduch včas automaticky upozornit.

Bezprostřední nebezpečí udušení však bylo naštěstí odvráceno a my namířily kurz k co nejdřívějšímu vystoupení k hladině. Mezitím ale zbývalo ještě druhé tušené ohrožení a to prapodivná zásilka s bombou někde na palubě...

Na hledání nás byla skoro dvacetičlenná tlupa a ponorka byla jenom jedna, takže balíček, varovně označený symbolem radioaktivity, byl v přízemí lodi (chalupy) objeven záhy. Při manipulaci s ním jsme se samozřejmě uchýlily k nejvyšší

obezřetnosti. A když jsme v rukavicích a ochranných brýlích otevřely horní kryt zásilky, vykoukl na nás jakýsi senzor a – téměř typicky – dva dráty vedoucí k rozbušce...

Jelikož jsme nebyly ochotny uchýlit se k metodě pokus-omyl – přestože šance na úspěch byla v podstatě přesně 50 % – bylo logickým krokem si předělení drátu nejdříve vyzkoušet na cvičném modelu. Sesrojily jsme si tak mřížku z lan a jednotlivé týmy se střídaly v procházení jejími políčky. Musely odhalit a zapamatovat si jedinou cestu, kterou šlo mřížku proklídkovat a překročit při tom právě jeden barevný „drát“. Řešení nám pomohlo určit správný způsob, jak zneškodnit roznětku u zásilky, již jsme chtěly prozkoumat, a po jejím odpojení jsme se mohly s nedočkavými zraky vrhnout do nitra zvláštního balíčku. Uvnitř byly dvě kovové kapsle uložené v nárazuvzdorných pouzdech. Jedna obsahovala nějaký izotop rtuti a druhá nebezpečný uran! Po krátkém pohledu na jedovatě světélkující substanci jsme kapsle opět utěsnily a jednohlasně se shodly, že se raději rizikové zásilky při nejbližší příležitosti zbavíme.

Taková příležitost nastala v podstatě již další den večer, mezitím jsme však ještě podnikly jednodenní výpravu na moršké dno, kterou jsme museli odložit ze včerejška. Takže jsme konečně mohly prozkoumat fascinující okolní krajinu hluboko pod hladinou moře a za to zdržení před výstupem na vzduch to podle nás stálo ☺.

Ale zpět k příležitosti vzdát se podivné zásilky...

Ve čtvrtek večer jsme přistály u ostrova. Naše ponorka vyplula nad hladinu, aby doplnila vzduch, a starší holky se vydaly na obhlídku pobřeží. Co se však nestalo... Zajali je místní domorodci. Když se starší holky podezřele dlouho nevracely, vypravily se mladší za jejich záchranou. Akce byla rychlá a úspěšná a brzy jsme byly všechny zase pohromadě v naší ponorce. – Tedy až na vedoucí „Kačku“, která to musela celé zkomplikovat ☺.

Ráno jsme tedy opět vyrazily do okolí pátrat po Kaččiných stopách. Cestou jsme našly např. útržek látky na křoví, papírovou vlaštovku se vzkazem nebo zprávu v láhvi pod kopcem v potůčku, a také plnily různé drobnější úkoly.

Kačku jsme nakonec podle indicí našly a rovněž zachránily v závěrečné velké potyčce s domorodci! *

* Tedy, tak to alespoň bylo plánováno... – Doopravdy musela skutečná vedoucí Kačka odjet z Chaloupky o den a půl dříve, a tak jsme vlastně stopovaly a zachraňovaly stylizovaný kus dřeva ☺. Ale na průběh hry to až tak zásadní vliv nemělo.

Večer jsme pak měly slavnostní táborák s opékáním špekáčků, zpíváním a hlavně uvedením nacvičených scének a závěrečným vyhodnocením našeho celotýdenního snažení podle etapového a osobního bodování.

Chaloupku jsme si moc užily a těšíme se zase napřesrok! ☺

Na závěr ještě děkujeme vedoucím: Kačce, Verči, Barči, Míši, 2. Kačce, naší skvělé kuchařce Petře; také všem holkám účastnicím a i jejich rodičům; a SKM za péči o Karolinku, kam každoročně jezdíme.

Za Scuky
Kačka Vlachová

